

LBRIS

We know
books

LIVIU CHIFANE

EROI
DIN
ÎNTÂMBLARE
I

NINSOARE DE MARTIE

Pentru Cristina

Capitolul 1

Darius și Victor și-au dat ca de obicei întâlnire în fața magazinului de ziare din stația de autobuz. Așa făcuseră în fiecare zi din clasa a cincea. De acolo, mergeau agale spre școală, vorbind cu foc despre ce le plăcea lor cel mai mult: jocuri și iar jocuri. Pe telefon, pe calculator, pe tabletă etc. etc. etc. Cine i-ar fi văzut, ar fi înțeles imediat că formau o pereche ușor de remarcat: Darius era înalt și slab, cu picioarele lungi ca niște bete, cu brațele subțiri și capul alungit. Ochii albaștri și părul blond cârlionțat îi atrăgeau repede privirea. Nu de puține ori i se întâmplase ca oameni necunoscuți să îl mângâie pe cap sau să îl ciufulească alintându-l în grabă. Victor, în schimb, era scund și gras, gâfâind la fiecare pas. Fața îi era plină de pistrui, iar ochii negri ca doi tăciuni. Ca să pară mai arătos, își lăsase un mănunchi de păr pe mijlocul capului, restul tunzându-l foarte scurt, aproape ras. Lucrul acesta îl făcea și mai caraghios. Profesoara de română îi poreclise Don Quijote și Sancho Panza și le repeta poreclele aproape la fiecare oră. Cum nimeni nu citise cartea, colegilor li s-au părut numele cam lungi și grele, așa că nu le foloseau decât foarte rar.

Luna martie începuse ca de obicei cu puțin vânt primăvărat și cu un soare îndrăzneț, care i-a făcut pe cei doi prieteni să renunțe repede la hainele groase și

IPDIS | We know
back

să îmbrace câte o scurteică numai bună pentru noul anotimp. În acea zi, mare le-a fost surpriza când au coborât în stradă și au văzut că totul era acoperit de zăpadă. Liniștea și frigul iernii, pe care abia le uitaseră, îi luară pe nepregătite. Cum erau somnoroși și mereu preocupați de telefoanele mobile, nu au înțeles prea bine ce se întâmplă până nu au dat cu ochii unul de celălalt.

— Onoare! strigă Darius, ridicând palma dreaptă cu degetele întinse către umăr.

— Onoare! îi răspunse Victor cu același gest ce repeta salutul războinicilor din ultimul joc, unul cu monștri. Chiar cu o noapte înainte petrecuseră ore bune încercând să rezolve o misiune. Se culcaseră târziu, încă luptându-se cu tot felul de creaturi. Imediat după salut, Victor strigă maimuțărindu-se și râzând:

— Sergent, ai uitat combustibilul, se prăbușește elicopterul, ne mănâncă monștrii ăștia... aaa... aaa...

Darius începu să râdă și el.

— Am reușit până la urmă. Ne-am chinuit, nu glumă. I-am pus pe fugă. Trăgeam cu tunul ăla... bum... bum...

— Beau! Puff! imită Victor sunetul unei explozii.

Fără să-și dea seama, cei doi porniseră deja spre școală, călcând pe zăpada care le scârțâia sub picioare în același ritm. Scârț-scârț. Scârț-scârț. Continuară așa o bucată de drum, până când Darius îl întrerupse pe Victor pe neașteptate:

— Ție nu ți se pare ciudat?

— Nu, că așa sunt toate misiunile la nivelul ăsta...

— Nu, așa, pe stradă.

Victor privi în jurul său fără să găsească ceva ciudat. Apoi își dădu seama că zăpada chiar era ceva ce nu îi făcea plăcere. Aproape în fiecare zi sfârșea tăvălit în zăpadă de elevii mai mari.

— E cam frig, spuse el fără chef. Dacă mă bagă în zăpadă, mă duc la diriga!

— Când a nins? se miră Darius. Eu nu am văzut nimic.

— Păi normal, nici eu, dacă ieri ne-am jucat toată ziua!

— Cât e ceasul? întrebă Darius.

— Stai să mă uit. E opt fără douăzeci.

— Nu ți se pare ciudat că nu e aproape nimeni pe stradă?

— Și ce dacă? S-au speriat de zăpadă.

— Păi acum ceva timp nu a nins? îl certă Darius pe Victor. Și era plin de lume. Nu știi cum te-a urmărit Petru dintr-a șaptea să te bulgărească?

— Dar, ce, m-a prins?

— Nu asta e problema, mă. Ceva nu se potrivește aici, nu ți se pare? Se uită și el la telefon. Poate s-a schimbat ora. Am încurcat-o dacă întârziem la mate.

— Nu, că am văzut eu. Săptămâna viitoare se schimbă ora.

— Hai mai repede, îl îndemnă Darius grăbind pasul.

— Eu nu vreau să mă asculte. Iar iau patru.

Începură amândoi să alerge pe trotuarul alb, cu ghiozdanele în spate, ca niște soldați în marș. Din

când în când, Victor se oprea și împușca mașinile care treceau pe stradă cu o armă invizibilă. În jur, totul părea amortit. Copacii goi, casele, gardurile verzi, blocurile păreau înecate într-o ceață subțire. Puținii oameni care se zăreau se mișcau încet, ca prin somn.

Capitolul 2

După un timp, Darius și Victor au încetat să alerge și au continuat drumul la pas, gâfâind din greu. Pe măsură ce se apropiau de școală, Victor devenea din ce în ce mai neliniștit. În primul rând, i se cam făcuse frig. Se deșteptase din somnolență și din febra jocurilor și își freca mereu brațele ca să le încălzească. În al doilea rând, zăpada îl înfricoșa tot mai mult. În plus, ziua aceea părea mai mult decât neobișnuită, chiar ciudată, dacă nu sinistră.

— Cam cât să aibă zăpada asta? îl întrebă el pe Darius când intrară pe aleea ce ducea spre poarta școlii.

— Nu e chiar așa de groasă, îl liniști Darius. Nu cred că are nici cinci centimetri.

— Ba eu cred că are mai mult de treizeci de centimetri.

Darius se opri. În fața lor se așternea o pătură de zăpadă neatinsă de picior de om. Apăsă cu talpa, lăsând o urmă destul de adâncă. Victor se oprise la câțiva metri în urmă, privind spre școală cu frică.

— Ce-ai pățit? strigă Darius.

Victor se uită în urmă.

— Eu cred că se întâmplă ceva. Nu vezi?

— Ce să văd?

— Dacă a venit un virus și s-au transformat toți în monștri?

— Hai, termină. Zi mai bine că ți-e frică să nu-ți iei tăvăleală.

— Ești tu deștept, se supără Victor.

— Dacă am întârziat la mate, am încurcat-o, explică Darius, dar nu e mai rău decât dacă am lipsi. Îți dai seama ce se va întâmpla cu noi? Am încurcat-o!

— Și dacă suntem bolnavi? se repezi Victor lovit de inspirație. Uite, și tu tremuri. Cred că am răcit deja. Nici nu mi-am băut a doua cană cu lapte.

— Fricos și mândăcios, așa ești tu mereu. Cel mai bine este să mergem și să spunem adevărul. Cu minciuna nu rezolvi nimic. O să fie mai rău.

În timp ce vorbea, Darius și pornise spre școală. Pașii lui făceau urme proaspete pe trotuarul alb. Victor rămăsese pe loc. Se uită înainte, se uită în urmă, apoi, pufnind nemulțumit, se luă grăbit după Darius, aruncând zăpadă în toate părțile.

Când ajunseră la poartă, o liniște neobișnuită îi luă în primire. Curtea școlii părea acoperită de zăpadă proaspătă, neatinsă. Doar pe poarta mare intra o pereche de roți care înaintau spre școală și se pierdeau undeva în spatele clădirii. Cei doi băieți se uitară unul la altul.

— Ciudat! exclamă Victor. Nu-mi miroase a bine.

— Poate a nins după ce au început orele, îi spuse Darius. Hai să mergem!

— Nici portarul nu e în gheretă, adăugă Victor fără să îl asculte, arătând spre firava construcție

din spatele porții. Eu zic să mergem acasă. Deja am înghețat. E ceva ciudat la mijloc.

— Ciudat ești tu, spuse Darius. Portarul sigur s-a dus în școală. A înghețat aici. Hai!

Se apropie de poartă și o deschise încet. Cu un scârțâit ușor, aceasta se dădu la o parte. Darius intră liniștit și înaintă spre școală. Victor se ținea după el, la câțiva metri în spate, privind mereu în jur și gata să o rupă la fugă înapoi.

Curtea școlii era neobișnuit de pustie și liniștită. Vântul rece mângâia din când în când zăpada, ridicând mici norișori albi în aer. Terenul de fotbal și cel de baschet, balustradele, copacii răzleți, totul era acoperit de o pojghiță netedă și albă ca o coală de hârtie. Cei doi băieți se apropiau tot mai lent, convinși că ceva nu era în regulă. Se uitau în toate părțile, așteptând ca un monstru sau altă ciudățenie să îi atace în orice clipă. Darius ajunse primul la ușa elevilor și apăsă pe clanță. Ușa nu se mișcă.

— Uite! Am întârziat din cauza ta.

— Mie mi se pare că nu e nimeni înăuntru, șopti Victor în urma lui. Eu zic să plecăm.

— Termină! se supără Darius.

— Păi, uite ce liniște e. Nici domnul Pavel de muzică nu se aude. Nu știi că are prima oră? De obicei se aude în toată școala cum cântă? Ascultă și tu!

— Ai înnebunit! exclamă Darius.

Fără să se uite la Victor, coborî treptele și porni înapoi pe lângă peretele școlii.

— Ce faci? strigă Victor speriat.

— Vreau să văd dacă este cineva înăuntru. Mă duc să mă uit pe geam.

— Nu! șopti Victor cu vocea sugrumată. Nu face asta! Darius!

Prietenul lui nu-l ascultă. Se apropie tiptil de prima fereastră, cu spatele aplecat. Încet-încet, ridică privirea și se uită înăuntru. Rămase așa câteva secunde, cercetând încăperea. Victor se opri în spatele lui, cu trupul înțepenit, cu un picior ridicat, așteptând parcă să primească un semn și să fugă mâncând pământul. Semnalul nu veni, însă. Darius se întoarse relaxat.

— Nu e nimeni, spuse el. Poate că nu se fac ore.

Victor îl ascultă mut, parcă nevrând să creadă.

— Te-ai uitat bine?

— Da, m-am uitat. Ne speriem ca proștii. Uită-te și tu pe internet. Poate au anunțat ceva.

— Dar dacă nu se făcea școală, nu ne anunțau colegii?

— Păi ai mai intrat pe grup?

— Nu.

— Nici eu. Hai, scoate telefonul ăla o dată, că mie mi-a înghețat mâna.

— Dar mie crezi că nu?

Victor se chinui să țină telefonul în palma înghețată. Abia mișca degetele pe ecranul aburit.

— Da! exclamă el. S-au închis școlile în tot județul. Uite ce zic ăștia: COD PORTOCALIU DE NINSORI ȘI VISCOL ÎN ZECE JUDEȚE. Nici mâine nu se învață.

— Proștii mai suntem. De ce nu te-ai uitat?

— Păi cică aseară s-a hotărât.

— Da, dar nu mai văd pe alții ca noi. Era treaba ta să te ocupi de astea.

— De când e treaba mea să știu când se închide școala?

— De când sunt eu șeful echipei, nu? Eu sunt sergent și tu ești abia caporal.

— Ia uite! Bunica mea se culcă la opt seara și se trezește la zece dimineața. Dacă ar fi după ea, n-aș merge niciodată la școală. Noroc cu mama că mă sună din Spania. Pe tine de ce nu te-a anunțat tatăl tău?

— Nu știu. Nu am mai vorbit cu el de alaltăieri. O fi plecat în cursă.

Victor mai aruncă o privire spre clădirea uriașă ninsă. Începu să calce pe urmele pe care tot ei le făcuseră prin stratul alb.

— Hai să scăpăm mai repede de aici! Și așa nu îmi plăcea. Vii la mine să ne jucăm? A făcut bunică-mea plăcintă cu mere și scorțișoară.

— Vin dacă accepți că ai greșit. Sergenții sunt mai mari în grad decât caporalii și le dau ordine. Îți dau ordin să știi când nu se face școală!

Victor se întoarse spre el și salută militarăște:

— Să trăiți!

Începu să rădă, în timp ce alerga spre poartă cu ghiozdanul zbatându-se pe spatele lui. Darius râse și el și, în joacă, făcu un bulgăre mic pe care îl aruncă după Victor în așa fel ca să nu-l atingă, știind cât de mult s-ar fi supărat acesta. Se gândeau amândoi la luptele cu armatele de monștri și la plăcinta cu aromă amețitoare.

Capitolul 3

Cei doi băieți se îndreptau în goană spre poarta școlii, cu gândul la căldura care îi aștepta acasă. Urmău două zile de vacanță și distracție adevărată. Le străluceau fețele de frig, dar și de plăcere. Deodată, însă, ceva îi făcu să se oprească încrămeniți. Un urlet ca de pe altă lume se auzi din spatele, ca un răget de monstru trezit din somnul de sute de ani. Urmă un moment lung de liniște totală, în care cei doi băieți rămăseră nemișcați. Victor se uită spre Darius, apoi spre direcția opusă școlii, apoi iar spre Darius. În cele din urmă, ridică din umeri și porni spre casă cu pas grăbit, răscolind zăpada.

Darius se uită un timp către Victor, apoi strigă:

— Victor!

Acesta nu se opri.

— Victor!

Nimic.

— Caporal! Stai pe loc!

Victor se opri fără să se întoarcă.

— Nu e nimic, Victor, adăugă Darius. Stai să îți explic.

— Nu vreau să îmi explici, strigă Victor. Am înghețat. Hai acasă!

— Nu e cum crezi tu, spuse Darius apropiindu-se. Hai, nu fi așa!

— Nu mă mai întorc! Poți să îmi dai și ordin. Nu îl execut, clar?

— Nu, dar mă gândeam...

— Nu mă întorc!

Darius se uită spre Victor cum tremura, de frig sau de frică, și, pe neașteptate, începu să meargă spre școală.

— Treaba ta! Eu mă duc să văd despre ce e vorba. Veni rândul lui Victor să se roage:

— Darius, te rog, hai să mergem acasă!

Văzând că nu primește răspuns, începu și el să meargă înapoi spre școală, însă fără prea mare grabă.

Școala zăcea acum în liniște deplină. O pâclă subțire de nori plutea deasupra orașului. Soarele era ascuns undeva dincolo de ea, dar o lumină veselă cuprindea totul, făcând zăpada să strălucască într-un mod neașteptat. Cei doi băieți se apropiară de clădirea școlii și o ocoliră cu pași mărunți, unul în spatele celuilalt, pândind parcă să se întâmple ceva care să-i facă să o ia la fugă înapoi spre poartă. Darius încercă încă o dată ușa de la intrarea elevilor, dar aceasta nu se urni din loc. Victor păstra o distanță de siguranță în spatele prietenului său. Darius se duse la cea mai apropiată fereastră și cercetă holul lung. Victor aștepta în tăcere. După un timp, Darius păru că se întoarce fără niciun rezultat, dar imediat lipi ochii înapoi pe fereastră.

— O! Ia uite! Victor, vino să vezi!

— Nu vin, hai să mergem!